

ANUL I. — Nr. 3.

23 APRILIE 1931

SUPLIMENT GRATUIT LA „REALITATEA ILUSTRATA”.

reportaj

REVISTA FAPTELOR SENZATIONALE

BCU Cluj / Central University Library Cluj

AL. CAPONE

„țarul“ bandiților
din Chicago

FIȘA

Jack Spintecătorul

Sunt chestiuni cari — ca și sarmalele — pot fi încălzite a doua zi și chiar a treia zi, fără să-și piardă savoarea. Dimpotrivă devin mai picante. Drama dela Meyerling și Jack Spintecătorul, de pildă, fin până în ziua de azi reperoriul, fără să se învechească definitiv. Din când în când sunt scoase din lada de vechituri și renovate cu câte o descoperire nouă.

Dăunăzi, cotidianul englez „Daily Express“ a publicat o mare senzație: Jack Spintecătorul, care a ucis 17 femei la Londra și care n'a fost nici odată descoperit, a fost, în sfârșit, identificat.

Faimosul spintecător a fost un chirurg celebru din Londra. Taina acestui personaj sinistru — care a agitat, pe vremuri, lumea întreagă — a fost deslegată de rectorul Universității populare din Londra, Robert Lith, care a murit de curând. Acest Robert Lith avea darul de pătrundere a lucrurilor tainice.

Correspondentul din Londra al ziarului „Matin“ a încercat să afle numele adevărat al lui „Jack Spintecătorul“ dela fiica rectorului Universității populare, d-ra Eva Lith.

— Cunosc numele criminalului — a răspuns d-ra Eva Lith — dar nu pot să-l spun. Tatăl meu a promis, pe vremuri, reginei Victoria că nu va divulga nici odată acest nume. La Londra mai trăiește familia doctorului din West-End, care a murit într-un spital de alienați. Ași provoca un scandal enorm, dacă n'ași păstra taina... Dovadă că tatăl meu a descoperit pe Jack Spintecătorul, e că a încasat premiul de 30.000 de lire sterline cari au fost promise pentru denunțarea fiorosului asasin.

D-ra Eva Lith a mai spus că tatăl ei era spiritist. Un spirit i-a divulgat numele lui Jack Spintecătorul sfătuindu-l să accepte deodată numai jumătate din suma premiului, iar cealaltă jumătate s'o încaseze în rate. Toți banii au fost întrebuințați în folosul Universității populare.

Fără de celelalte versiuni cu privire la personalitatea criminalului, Robert Lith spunea: „Lasă-i să vorbească; cât timp trăesc, nu va afla nimeni adevărul“.

— Dar ce-i cu mărturisirea doctorului argentinian Stanley? — a întrebat ziaristul. Se știe că dr. Stanley a mărturisit, pe patul de moarte, că e Jack Spintecătorul. El ar fi spintecat pânțele femeilor de stradă, pe care le întâlnea în cartierul Whitechapel, fiind că o femeie din acest foburg l'a infectat pe fiul lui cu o boală incurabilă, care i-a pricinuit moartea.

— Mulți au crezut această versiune — a răspuns d-ra Eva Lith. Dar tatăl meu n'a crezut-o, fiindcă știa precis că Jack Spintecătorul a murit într'un ospiciu englez din Buenos-Aires.

Declarațiile d-rei Eva Lith sunt interesante, deși nu sunt tocmai convingătoare. De altfel nu avem nici o obligație să girăm spusele d-sale.

Pare totuși exact că Robert Lith a obținut premiul. Ori poliția engleză nu i-ar fi dat premiul numai în baza experiențelor sale spiritaliste. Probabil că pe lângă divul-

gările spiritului indiscret, Robert Lith a dat și alte dovezi, mai palpabile. În cazul acesta, spiritul i jucat rolul unui paravan, în dosul căruia au rămas ascunși martorii reali cari nu doreau ca numele lor să fie amestecat într-o afacere prea scandaloasă...

Cecuri

Un proces interesant, care preocupă lumea financiară din Franța. D-na Yvonne Negre, o femeie foarte bogată, a dat în judecată banca unde se află depusă averea — pentru că bancherul a refuzat să achite cecurile ei, scrise pe o simplă fișuică de hârtie. D-na Yvonne Negre susține că are dreptul să scrie cecuri pe o bucată de hârtie simplă și că banca nu are dreptul să refuze acceptarea acestor cecuri. De oarece administrația băncii a respins de trei ori cecurile, d-na Negre s'a adresat justiției cerând despăgubiri pentru că reputația ei a suferit din cauza a-cesta.

Procesul s'a înfățișat în prima instanță. Avocatul reclamantei a arătat că legea nu obligă pe nimeni să scrie numai decât cecuri pe formulare tipărite ale băncii. Reprezentantul băncii a răspuns că astfel de formulare au fost introdus exclusiv în interesul clienților și că fără de aceste formulare nu se poate adevăra autenticitatea cecului.

Judecătorul a acceptat argumentele reclamantei și a condamnat banca la 500 de franci despăgubiri.

Chestiunea urmează să fie dezbătută înaintea Curții de apel. Se așteaptă cu mult interes ce va hotărî Curtea.

Jubileul maicii Leonida

La închisoarea de femei, Saint-Lasare, din Franța, a fost serbat, deunăzi, un jubileu neobicinuit: 60 de ani de închisoare voluntară a surorii Leonida.

După cum se știe, supravegherea deținutelor din închisoarea Saint-Lasare se face le către călugărițele ordinului Sf. Maria.

Sora Leonida a intrat în slujbă la 11 Iunie 1871, când închisoarea era plină de femei care au fost arestate pe baricadele comunarziilor.

Din prima zi, călugărița a făcut cunoștință cu celebra și legenda Louise Michel, „Madona roșie“ a Comunei din Paris. Cu această prizonieră s'a făcut o excepție nemaipomenită: ii s'a permis să stea în celulă cu pisica ei de care nu se putea despărți.

În curs de 60 de ani, trăiți fără întrerupere în chilia ei din închisoare, sora Leonida a avut prilejul să cunoască pe cele mai vestite prizoniere din Franța.

Sora Leonida a condus-o pe Malta Hari la poligonul din Vincennes și a sărutat-o înainte de a fi executată. Sora Leonida a îngrijit-o pe Madame Caillaux care l'a împușcat pe Calmette, redactorul ziarului „Figaro“. Tânăra anarhistă Germaine Berton care l'a împușcat pe secretarul de redacție al ziarului „Action Française“; M-me Bessarabo, care a murit deunăzi în spitalul închisorei; vestita m-me Marthe Hanau s'au bucurat

de prietenia și îngăduința sorei Leonida.

N'a fost nici o prizonieră la St. Lasare care să nu fi păstrat acesteie călugărițe cea mai duioasă amintire.

În 1927 ministrul de justiție i-a acordat surorii Leonida ordinul „Legiunei de onoare“. Iar acum, din inițiativa medicului închisorei guvernul francez a decorat-o, cu prilejul jubileului de 60 de ani în slujba închisorei, cu gradul de ofițer al „Legiunei de onoare“.

Vizita lui Morgan

Cine crede că „Revizorul“ lui Gogol nu se plimbă decât pe scenă, se înșeală. Iată ce povestește ziarul „Montag“ din Berlin:

În orașelul Merseberg de lângă Lipsca și-a făcut apariția un lănar american. Străinul s'a oprit la cel mai bun hotel — de altfel singurul existent din oraș. Americanul avea, pe lângă o figură distinsă, un automobil minunat.

În orașelul adormit, această apariție a făcut senzație.

— Cine-i? Ce caută în orașul nostru? — se întreabă locuitorii.

În lista hotelului, americanul s'a înscris: Morgan, din New-York.

Proprietarul hotelului se cutremură. Morgan? Trebuie să fie fiul lui Morgan, a lui Pierpont Morgan...

— Scuzați întrebarea: sunteți fiul celebrului Morgan?

Străinul nu prea știa nemțește. Totuși a răspuns:

— Da, fiul celebrului Morgan.

Răspunsul a fost suficient pentru a zguduia orașelul, ca un cutremur de pământ.

Proprietarul hotelului alergă fuga la președintele consiliului comunal; acesta fuga la șeful poliției; și acesta fuga la un fost deputat care își petrecea liniștit bătrânețea la Merseberg.

Pentru a doua zi a fost convocată o ședință extraordinară a consiliului comunal pentru primirea solemnă a străinului de calitate.

Conducta de apă e stricată, prin acoperișul primăriei plouă de mai bine de un an, biserica are nevoie să fie reparată, grădinile orașului sunt răvășite — amarnică lipsă de mijloace. „Ce-l coastă pe fiul lui Pierpont Morgan să ne scrie un cec de câteva milioane? E ca și cum am jertfi noi, domnule Müller cinci mărci“...

Primirea are loc în sala impoabilă cu sleaguri germane și americane. Americanul e vădit jenat și nu înțelege despre ce-i vorba.

Președintele adunării deschide seria discursurilor:

— D-la, fiul lui Pierpont Morgan... Moștenitorul celebrului patriot... Însemnătatea lui Pierpont Morgan...

Însfârșit musafirul începe să înțeleagă. Zâmbește și dă din cap în semn de negare.

— Nu-i așa... Vă înșelați... Nu sunt fiul lui Pierpont Morgan. Sunt fiul lui John Morgan, celebrul dentist din New-York...

— Dar sunteți rudă cu Pierpont Morgan?...

Americanul suride și mai jenat:

— Nu... cu John Morgan. N'am nici o legătură cu Pierpont.

Automobilul i-a fost de mare folos americanului, căci numai așa putea să părăsească la timp frumosul orașel.

Călătoria în lada

Fără viză nu se poate călători. Biletele de drum sunt foarte scumpe. În plus: America face dificultăți enorme.

Cum să pleci, toluși, în America?

Această problemă au încercat s'o rezolve doi liniari germani, în vârstă de 17 ani fiecare.

Au cumpărat o ladă de 1 m. 40 cm. lungime și 40 cm. lățime și s'au aranjat în ea cum au putut mai bine.

Cu vagonul de bagaje, lada a fost expedită la Altona; de acolo urma să fie expedită mai departe, cu vaporul, la New-York.

„Marșa“ a ajuns la Altona, dar în același timp a sosit și o scrisoare la administrația căilor ferate denunțând încercarea celor doi călători din ladă de a se sustrage astfel, vigilentei autorităților de frontieră.

Lada a fost descoperită și deschisă. Bieții călători au fost scoși mai mult morți decât vii. Până în New-York, lada s'ar fi transformată într'un sicriu veritabil.

Denunțatorul — probabil din invidie — le-a făcut un serviciu real, salvându-i dela o moarte sigură.

FEDIA

GERMENII PERICULOȘI AI GUREI

La fiecare respirație, microbi periculoși se îngrămădesc în gură. Acești microbi atacă emailul dinților și sunt cauza acestor urâte pete galbene și a cariei care îi urăște.

Un centimetru de KOLYNOS înțins pe o perie de dinți uscată umple gura cu o spumă antiseptică, care distruge acești gemeni într'un mod instantaneu. Spuma pătrunde în crăpăturile dinților și înlătură rămășițele de alimente în fermentație.

Neutralizează acizii și curăță dinții bine și fără stricăciune, dând emailului un alb strălucitor. Încearcă KOLYNOS-ul și veți vedea cum dinții Dv. vor fi albi și curați.

PRINTRE MORFINOMANII CAPITALEI

Doriți un pahar cu whisky sau...
o sticlucă cu morfină?

Un accident de automobil stupid cu ceva radiatoare sfărâmate și victime omeneste — a pus, nu de mult, autoritățile pe urmele unei afaceri incurcate și nedorite. Mai cu seamă nedorite. Fiindcă unele afaceri, prin natura și prin mediul lor — pun în situații neplăcute nu numai pe anchetați dar și pe anchetatori. S'ar putea spune, chiar, că neplăcerile cad mai mult pe capul anchetatorilor. Replica faimoasă din „Viceniile lui Scapin” — „Ce dracu căuta în corabie?” e foarte cunoscută cu deosebire la poliție.

Un automobil particular — o superbă conducere interioară cu opt cilindri, condus de o doamnă

frumoasă a nimerit într'altul, o mașină de piață.

Accidentul a fost, cum am spus, stupid. S'a întâmplat în drum drept, larg, fără vehicule intermediare și fără pietoni zăpăciți cari să facă pe conducători să-și piardă prezența de spirit.

Ancheta a constatat că șoferul taximetruului mergea, cu viteză regulamentară, pe dreapta. Dreapta ținea și frumoasa conducătoare, d-na Ramira Gr. soția unui foarte cunoscut rentier. Numai că, o clipă înainte ciocnirii, conducătoarea schimbă brusc direcția intrând în taximetru al cărui șofer n'abusese vremea să facă nici o mișcare ca să evite ciocnirea. D-na Ramira, în stare foarte gravă, a fost transportată la spital și șoferul ca de obicei, a restat.

RENTIERUL GR.

În cursul anchetei s'a petrecut un incident care m'a determinat să trec dincolo de obiceiul reportaj al faptelor diverse. Rentierul Gr., deși avea soția la spital, între viață și moarte, a dat o declarație în care arată că șoferul „în nici un caz nu poate fi vinovat”. Urma, logic, ca vinovăția să aparție soției sale.

Din cercetările organelor polițienești, neputându-se stabili vinovăția șoferului și „având în vedere declarația soțului doamnei Ramira Gr.” acesta a fost pus în libertate. A doua zi, după amiază, bietul om s'a pomenit acasă, în strada Ferentari, cu simandicoasa persoană a rentierului Gr. care i-a remis frumoasa sumă de o jumătate de milion lei în cinci sute de bucați noi nouțe de ale Băncii Naționale.

— A fost o nenorocire! îi spune

rentierul. Să-ți cumperi o mașină nouă!

Peste un ceas, la redacție, am primit vizita unui excelent amic, inspector de poliție:

— Știi: s'a închis chestia accidentului de automobil. Nefiind nimeni vinovat, nicio pretențiune de nicăiri. *Inchide-o și d-ta.* Apropos! Șoferului i s'a dat să-și cumpere altă mașină. O jumătate de milion! Al dracului!

Pentru ce-mi cerea prietenul meu să nu mă mai ocup de misterioasa afacere?

CICATRICELE REVELATOARE

Spitalele nu prea simpatizează reporterii. Indiscrețiile acestora provocând uneori buclucuri medicilor—

n'am nimic la mine! Mi-au luat tot! Nam nici un ban! Ticaloșii ăștia nu vor să-mi dea nici o fiolă! Inebunesc! Inebunesc!

Și inebunise cu adevărat.

Cu o mișcare bruscă, nenorocita trase pătura și apără goală având numai pieptul înfășurat în bandaje. *Coapsa dreaptă era acoperită de sutele de cicatrice minuscule ale unor înșepături de ac.*

— Vezi! De-o săptămână nimic! Asta e viață? Nebunie! Moarte!

Și nenorocita începu să hohotească într'un bocet isteric, cu urlete de fiară.

O infirmieră năvăli buimacă.

— Domnule? Ce i-ai făcut domnule? De-abia se liniștise. Las'o te rog! Vine „domnu doctor” și-mi găsesse beleaua.

— „Luați o priză, frumoasă doamnă?”

porțile asistenței medicale în comun s'au închis pur și simplu.

Trebuia, totuși, să văd pe frumoasa conducătoare. Mi-era egal dacă era în convalescență, în agonie sau moartă. Trebuia s'o văd și atâta tot.

Trecând drept fratele ei, am reușit. Am reușit chiar să rămân singură cu bolnava.

D-na Ramira Gr. dormea. Un somn agitat, cu tremurături de ploape, cu spasmuri. Maxilarul inferior deplasat print'o mișcare ritmică. Sgomotul pașilor mei pe mozaic a deșteptat-o.

— Cine ești d-ta? ce vrei?

— Doamnă! i-am spus cu brutalitate. *Este adevărat că sunteți morfinomană?*

Scena care a urmat a fost îngrozitoare. Bolnava neputându-și deplasa corpul strivit de volanul mașinei, și-a ridicat capul de pe perne cu o mișcare violentă. Ochii i s'au căscat haotic în vreme ce brațele căutau ceva — evident un obiect pe care să mi-l arunce în cap.

— Ce-ți pasă duminale? Ce-ți pasă? răspunse ea ascuțit. Decât m'ai întreba, mai bine mi-ai aduce.

— Ce?

— *Morfina!* Nu vezi că mor! Că inebunesc! De-o săptămână nimic! Nicio înșepătură! Pentru mine asta e moartea! Adu-mi o fiolă. Numai una. Îți dau ce vrei. Cât vrei. Acum

Cum nu țineam de loc să știu în ce-ar putea consta această „belea”, m'am grăbit să-mi iau tăbășița.

SOCIETATEA OAMENILOR FINI

Doamna Ramira Gr. făcea parte dintr'un cerc foarte select de vicioși. Într'o casă din strada Batiștei se adunau slujitorii vicului. Bărbați desabuzăți, femei desaxate, fete zăpăcite de viața factice a unei părți din societatea noastră. Se fuma haț — această pacoste a orientului, — se practica intoxicarea mai rapidă prin introducerea morfinei, se priza cocaina, „praful de zăpadă” și se auto-administra, în doze mai mult sau mai puțin masive „heroina”.

Cercul din care făcea parte d-na Ramira Gr. era unul din cele mai închise, din cele mai privilegiate, din cele în care autoritatea evită să-și vâre nasul.

Rentierul Gr. — pe care l'am văzut în urmă și care mi-a afirmat că sunt un imbecil că mă interesez de lucruri cari nu mă privesc — mi-a dat în exasperarea lui, amănunte îngrozitoare.

De cinci ani — la patru luni după căsătorie — soția sa căuta în morfină înlăturarea unor nemulțumiri intime. Deosebirea mare de vârstă

Intre traficanții de stupefiante

intre sofi — in desavantajul rentierului — aruncase tânăra femeie in brațele unui morfinoman. Dela imbrățișări la vicin a fost un pas. D-na Ramira a intrat in cercul „oamenilor fini”. Morfină, cocaină, heroină, alcool — toată gama stupefiantelor și anesteziantelor. Ședințe colective cu înălțări perverse, artificiale, sexe cerebralizate. Lumină galbenă strecurată din becuri opace ascuse după pânze pictate cu motive din basmele Niponului. Corpuri goale abia acoperite de pijamale de mătase.

Un „trimes special” aducea hașul sosit la Constanța, la Marsilia sau la Havre cu vaporul din Extremul orient. Un ofițer de marină, vicios și el, făcea legătura. Alt trimes aducea cocaina din Germania unde o industrie specială o vinde in zeci de chilograme: Uzinele dela Merk și dela Boehringer dau Europei cocaină cum Indochina și China dau opiumul. Infiltrația se face nimitor de ușor prin conductorii de vagon-lits, prin valizele diplomatice, prin bagajele marinarilor, prin artistele cabaretelor...

Autoritățile din când in când fac

Doi parteneri... in beția morfinei

nu mai e normal.

Și acum e vremea să revenim la cindata ciocnire de automobile.

D-na Ramira Gr. eșise tocmăi de la o „ședință”. O ședință mai frecventată și mai activă decât celelalte. Sosise morfină proaspătă din Franța prin Marsilia, și „praf de zăpadă” din Germania — import sistematic scutit de vamă. D-na Ramira își făcuse patru injecții in doză masivă și prizase din belșug. Somnolența și excitarea la un loc — provoacă o stare vecină cu nebunia. In această stare se găsea d-na Ramira Gr. la volanul elegantei sale limuzine.

s'a părut că nu fine dreapta. Ochii n'a mai servit-o normal. A trecut deci, in slănga străzii, cu o rotație bruscă a volanului și ciocnirea s'a produs cu toată violența celor trei cincizeci de kilometri pe oră

Nu-i așa că munificența rentierului Gr. apare acum perfect naturală din partea unui om căruia nu-i plac complicațiile vieții și care transează totul cu gologani?

Cât despre d-na Ramira Gr. invalidă pentru totdeauna, azi se găsește in Elveția într-o casă unde sunt adăpostii astfel de naufragiați ai societății moderne.

La un moment dat, nenorocitei i

DINU DUMBRAVA

TELEFON Nr. 381-82
Frizeria I. BEER, Moșilor 53
ONDULAȚIUNI, TUNS, MANICURE,

Crema de toaleta „Margit”
 este ideală.

Soניה Constantinescu
 Miss hunteria.

C R E M A

M A R G I T

INFRUMUȘTEAZA,
 IMPROSPĂTEAZĂ
 ȘI INTINEREȘTE

Un morfinoman in spasm

câte-o irupțiune și anume când „viciosul” face câte-o ispravă ca accia a d-nei Ramira Gr. Câteva zile poliția și parchetul turbură excitarea produsă de praf de zăpadă, beția rece, sau idealul budic al opiomaniilor. Apoi totul reintră in ordine — in cea mai perfectă ordine.

CLIPSE DE NEBUNIE

Spuneam mai sus că uneori viciosul face câte-o ispravă. Cleptomania, unele perversități sexuale, crima — sunt deseori consecințele stupefiantelor. Fiindcă toxicomanul își deviază judecata, fiindcă creierul lui

Tinerețe și fragezime prin MACK'S KAISER BORAX
 Intrebuițați-l zilnic in apa Dv. de spălat. Neintrecut pentru îngrijirea pielii și a frumuseții.

INTRE DĂDURE ȘI MORGĂ: SFÂRȘITUL BANDITULUI

Capul lui Neculiță „între reporteri”. Jos: Cadavrul lui Tomescu.

Colectia Institutului medico-legal din capitală s'a îmbogățit cu un nou trofeu. Capul banditului Marinică „Spaima Moldovei” i-a fost trimis peșcheș într-o cutie de tînichia rotundă, în care ar fi stat potrivit un joben „de comandă”.

Fresca macabră a hârcilor din galantarul Morgei, — însemnate pe osul frontal, cu nume ce-au trăit odată fosforescent pentru groaza drumetilor și turiștilor — a sporit cu o unitate.

Cariera tâlharului, începută într-o zi turbure sau însoțită, cum trebuie să fie clipele hotărîtoare nu numai în viața răsvrătului; veghea codrului prelungită până la scârțăitul căruțelor pe șosea, până la klaxonul automobilului, — prada ce se denunță singură; — traiul fărîmîrit într-o parte de cealaltă pușcă a jandarmului, și în alta de degetul destîlnului, toate au luat sfârșit.

Marinică, deopotrivă cu Terente, Cocos, Ogaru, Tomescu, Munteanu, Niculiță, Bălan, s'au întâlnit după o distanță de câțiva ani, pe pânza neagră a unei vitrine, unde craniile lor albe, matricolate, au devenit la fel cu ale victimelor, uniformizate de moartea egalitară.

... La 29 Ianuarie 1927, am fost la morgă să „admir”, primul plocon al pădurii: capul lui Ogaru.

Am avut curiozitatea, mai mult profesională decît omenească, să contemplu ultimul vestigiu al aceluia, care mobilizase în violenta sa carieră, browningurile poliștilor și creioanele reporterilor. Dacă-și fi trebuit să dau curs unui interes strict personal, mărturisese că m'ași fi reținut, căci dela Hamlet și până azi, s'au epuizat toate reflexiunile „pe marginea”, unei hârce.

Ar rămâne doar, oarecări considerațiuni asupra anatomiei capului, lăsând în sarcina d-lui prof. Minovici, să tragă, pe temeiul eventualelor tare ce se vor găsi, concluziunile interesând știința.

Cu acest prilej am făcut cunoștința lui Nenea Grigore, „maresalul” Morgei, care din lunga conviețuire cu pensionarii frigori-ferelor, s'a ales cu o doză teribilă de scepticism. Face oficiul de amfitrion cu o „fără de jenă” adorabilă. Aceiași gentilă îndulgență, o manifestă față de toți muritorii, cu suflet sau fără, căci în fiecare vizitator, vrei nu vrei, se pitește un candidat la... disecție.

De bună seamă, convins că un simplu cap de bandit, banalizat de toate imitațiile de ceară ale lui Braun, nu poate impresiona un „reporter încercat”, a găsit că e necesar să ne creieze „o stare de suflet”. În consecință, îmi amintesc, am făcut un popas în hala cu sicrie, care aduce cu un magazin de instrumente muzicale, unde stau corect rânduite, cutii de vioară, de violoncel, și chiar de contrabas.

Nenea Grigore, primise „marfă nouă”, adică ultimele ilustrații ale faptelor diverse.

CAPUL TĂIAT

Revăd scena ca și cum s'ar fi petrecut eri. Capul era pe o masă, acoperit cu o cârpă albă și umedă, ca un mular.

Fără de voie rămășița asta macabră, (exponentul unui om de 1.80 înălțime și 98 de kgr. greutate), ascunsă sub o batistă, te invită la reflexiuni.

Nu știu de ce ai vrea să crezi într-o mistificare. Trebuie să fie o oală, sau un măr...

Nenea Grigore ridică „obiectul” acoperit și-l transportă pe altă masă, sub luminator. Și brusc, ca într-o scenă de „magie”, batista dispăre.

Capul lui Ogaru! Frumos bărbat.

E retezat chiar sub bărbie. Așezat deadreptul pe lespede de marmură, te invită la altă iluzie, te silește să-i cauți trupul sub masă. E desigur un truc!

Banditul doarme! Paloarea foarte puțin mortuară, genele dese, cercănate de o umbră violetă, musteața mică și blondă acoperind gura invizibil înceștată, toate concură la ficțiune.

Capul are trăsături și linii aproape regulate.

Doar fălcile, probabil fiindcă gâtul a fost retezat din ceafă, sunt masive, pietroase, impresionante.

Trebuie să fi avut o sănătate rară. Se recunoaște și după părul blond, — aranjat probabil în prețuia morții — flexibil, lucios și viril.

E imberb. După față nu-i dai decât 28—30 de ani. Are pielea mată și curată, și o frunte fără o cută.

Ciudat cap de bandit! Am căutat „bossele” clasice. Nimic. Doar spre tâmplă, un mic cucui, căpătat de bună seamă, în timpul lup-ței cu poliștii.

Colegul meu Berman, pregătește aparatul. Nenea Grigore, dichi-

sește „clientul”. Ii potrivește o buclă, șterge cu degetul gros, ca de pe o vază de porcelan o pată de umbră, îi nivelează musteața, operații admirabile până la stupefacție.

— Stai nu-i da drumul!

Nenea Grigore se apropie de un raft, cotrobăiește nișel, apoi se întoarce ținând în palmă două obiecte ovale de faianță, ca niște ouă de porumbiță. Cu un deget ridică pleoape moartă și potrivește repede obiectul misterios: un ochi de porcelan. Apoi cu acelaș calm, celălalt.

Capul „s'a trezit”. Ochiul căpriei, (aplicați peste ceilalți), imprumută feții, o ținută severă. Te aștepți să deschidă gura, și să arunce o blestemăție.

— Ultima lui „privire”, face Nenea Grigorie. Măine îl punem la macerație. Peste trei zile, hârca lui, va fi în raft lângă a lui Tomescu și Munteanu.

Aparatul fotografic, e potrivit. Colegul nu-și poate reține un tic profesional :

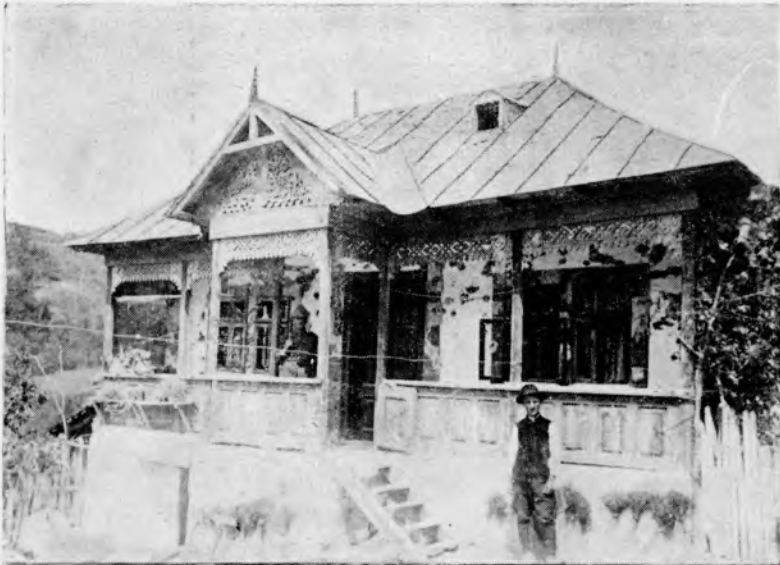
— Nu mișcați, vă rog !

TERENTE

Patru luni mai târziu.

În ziua de 5 Mai, intendentul Morgei, unde am fost să văd alt cap: al banditului Niculiță, indicându-mi un spațiu vacant între două crani,

mi-a spus: „E rezervat pentru Terente”.

În ziua de 5 Iunie 1927, taman peste o lună, „regele bălților”, a fost împușcat.

Nu revendic pentru preciziunea profeției, nici un titlu ocult. Menționez doar, coincidența.

„Nenea Grigore”, care a jucat în destinul lui Terente, doar rolul... bufniței, a avut prilejul să-și completeze locul liber din galantar, poate cu o certitudine mai aproape de adevăr, decât toate năzuințele autorităților, deslănțuite pe urma popularului bandit. Vă amintiți isprăvile lui extraordinare.

În carnetul meu profesional, notasem atunci, următoarele reflexii ce se aplică și lui Marinică:

„Capul lui Terente, „escortat”, de un singur militar, a fost predat „Institutului medico-legal” din Capitală. Tot ce a putut cuprinde până acum o săptămână imensitatea bălților, omul ce nu se simțea bine decât în nemărginirea vegetală a Deltei, a sosit într-o cutie de tinichea, mai mare ceva decât un „termos”.

Bietul Terente! El care spera poate cu filozofia lui primitivă, aproape de natură, că moartea nu-l va depărta de Dunăre, că trupul lui răpus chiar de glonte justiției, se va odihni necunoscut, între trestii și papură!

Colegul Cuțana, care l-a văzut viu și.. mort, îmi spune că „regele bălților”, a dat dovadă, când a fost prins, de o surprinzătoare slăbiciune... morală.

Curajul sfidător, pe care l-a manifestat în alătea aventuri, ținuta lui de brigand neînfricat, cu care-l înconjurase legenda populară, dispăruseră complet.

„Regele bălților”, în alt mediu decât cel familiar, pe pământ nu pe apă, devenise un om de rând, un „caracter comun”, plecat și lamentabil. Se spune că rechinul aruncat pe mal, e docil și blând ca un erap.

Își mai amintește cineva astăzi, în fața sfârșitului... banal, toate minunile ce se spuneau pe socoteala isprăvilor și vieții sale, acum câțiva ani?

Apariții și dispariții misterioase, multiplicarea lui fizică, ce făcea să fie semnalat simultan în câteva locuri, sistemele impresionante de a se sustrage urmăritorilor, etc., etc.

S'au găsit oameni cari să creadă că banditul a fost în stare să stea sub apă zile întregi, când îl înconjura primejdia. O trestie lungă, până la suprafață îl alimenta cu aer, cât ar fi vrut, ca un scafandru ce s'ar fi devotat îndelung și voluntar adâncului.

Bietul Terente. N'a avut măcar norocul să

moară într'un ceas neacaparată de un eveniment mai important: schimbarea guvernului...

E al treilea cap pe care-l descriu în mai puțin de șase luni. Cel mai puțin patetic, cel mai puțin sugestiv.

Un cap simpțiu, lipovenesc, spân, pieptănat, cum n'a visat niciodată să fie. Câteva brazde, ghiara vânturilor și privațiunilor, îi liniază fruntea. Sub ochiul șters, alte creșturi.

Glonte care a străbătut falca smulgându-i limba, a concentrat toată diformarea fatală, în jurul gurii. Aci perzistă încă ne-netezită de patina morții, o suferință încrămățată, o „durere vie”.

Buzele groase, tumefiate, negre, pungite de ultimul horecăt, e tot ce a rămas elocvent, din acela care a alimentat atâția ani reportajul ziarelor, și lăcomia de senzațional a publicului.

Terente a fost un mit! A existat vreodată?

NICULIȚĂ

Haralamb Niculiță, șef de bandă, a huzurit câțiva ani prin codrii Neamțului, tâlhărend, jezuind convoiurile de țurști și negustori, până în clipa când, prea încrezător în steaua lui bună, devenit imprudent, sfidător, a căzut sub gloanțele sergentului de jandarmi — coincidența — tot Haralambie. Temutul Haralambie.

N'a fost răpus atât de ușor. O luptă aprigă în pădurea Blebea, zece de focuri risipite de poteră și bandiți, urmăriri îndârjite. Bilanțul: doi jandarmi, Niegaru Vasile și Crețu Polieff, omorâți; trei tâlhari, Haralambie Niculiță, Simion Niculiță, frate-său, și Neculai Chirileanu, împușcați.

La ce i-au servit iscusința, măgulirea popularității ce și-o creiașe în urma atacurilor sale îndrăznețe, când fatal trebuia să termine înjumătățindu-și trupul: o parte în marginea drumului, restul la morgă?

Recitese însemnările din carnetul meu de reporter, din ziua de 5 Mai 1927, făcute chiar în sala de disecție a morgei, în timp ce fotograful lua imaginea ultimului decapitat:

„După Ploești, care a „furnizat” capul lui Ogaru, iată și T-gul Neamț a trimis peșches Institutului medico-legal din Capitală, capul lui Niculiță, asupra căruia s'a pus — ca ordină oară în timpul baucidilor și arnăușilor — un premiu de 200.000 lei.

A sosit într-o cutie mică de lemn, și a fost predat de serviciul postal cu chitanță în regulă, ca ori care obiect, a cărui pierdere sau rătăcire e legată de răspundere.

Am văzut la grefa morgei, pe un birou, o carte mare, cu scoarțe roșii, și pe care era scris cu majuscule negre: „Registru de intrare”.

O asemenea „carte”, figurează în orice întreprindere comercială bine ținută, în orice administrație serios gospodărită:

„5 Mai, intrat capul lui Niculiță”.

Dacă bandiții în plină carieră sau la începutul ei, ar citi această simplă dar turburătoare inscripție, suntem convingși că ar renunța cu un ceas mai de vreme, la o viață de aventură, care fatal se termină cu epitaful stereotip din „registru de intrare”.

De sus în jos: 1) Casa din Târaoviște unde a fost împușcat Tomescu; 2) Banditul Lenlea; 3) Vestitul Ogaru; 4) Mulțimea înaintea casei unde a fost împușcat Munteanu; 5) Banditul Cocoș.

Altă dată capul fâlharului era purtat prin târg, într'un vârf de prăjină sau înfipt pe poarta căimăcăniei, ca să taie pofta fărădelegilor. Nu cred ca efectul acestei demonstrații să fie mai imediat, mai profund, mai „moralizator” ca acel proiectat de cele câteva cuvinte, strict comerciale.

„S'a primit capul lui Terente”. Oricât ar fi el „regele bălților”, nu se poate să nu-l fulgere un fior de groază și remuşcare, dacă ar „medita” o clipă la posibilitatea unei astfel de „chitanțe”.

Din nou am avut prilejul să verific amabilitatea pentru cei vii, a lui nenea Grigore, intendentul Morgei.

Cu autorizația d-lui prof. dr. Mina Minovici, am putut examina și fotografia capul lui Niculiță, sortit de o stea funestă să servească drept piesă de studiu.

Ca și al lui Ogaru, această rămășiță pământească a lui Haralambie Niculiță, evocă la prima înfățișare, o imagine de forță și cruzime datorită fălcilor exagerat subliniate de gâtul retezat chiar sub bărbie.

Spre deosebire de banditul omorât la Ploești, Niculiță are un chip comun, căruia doar paloarea morții, îi împrumută acea „distingție” din urmă, aceea „grație” ce luminează somnul de veci și al celor mai fioroși criminali.

De astă dată n'am fost impresionat. Operația de prezentare, felul extraordinar de simplu, cu care nenea Grigore, manipula acest „obiect” macabru îmi erau familiare.

Așezat într'o tavă, capul descoperit, cu sollicitudine, de pânza umedă ce-i întreținea frăgezimea, suscita de astădată, impresia reală a unui decapitat. Strania iluzie care mă stăpânise, când am văzut rămășița lui Ogaru, dispăruse. Poate aceasta se datorește și faptului că pleoapele lui Niculiță erau lăsate, înțepenite de formol, orbita moartă, netransfigurată de ochiul de sticlă, factice, dar viu.

Cum am spus, Niculiță nu era ceia ce se cheamă bărbat frumos. Nasul nițeluș asimetric, mustața castanie „pe oală” ascunzând o gură vulgară, privire albastră. Doar părul, astăzi frumos pieptânt cu cărare într'o parte, de „coaforul” morgei și sprincenile groase și negre, adăunau chipului ceva „caracter”.

Pe tâmplă, frunte și nas, trei pete cafenii, vorbesc de lupta ce a avut-o cu jandarmii, în pădurea Blebea.

Lată drumul parcurs de „răsvrătitul societății”, între pădure și morgă. Terente și-a terminat existența la infirmerie, răpus de gloanțele urmăriților; Cocos, semenul lui de meserie și teren, a fost culcat la pământ, în trestiiile bălții, împreună cu un tovarăș, de pușca unui lipovan, care s'a fotografiat apoi cu întreaga lui familie cuprinzând membri de felurite vârste, în fața celor două cadavre; Niculiță a căzut în codrul Neamțului; Ogaru la Ploești de revolverul poliștilor... Toți la fel.

Nenea Grigore avea dreptate... În rândul cu hârcile spălate, este loc și pentru Poliseiuc, banditul care terorizează Basarabia...

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Nu-i locul să introducem în acest reportaj de reminiscențe, actualizate de faptul divers al pieririi banditului Marinică, și un element științific. Am vrut doar să trasez itinerariul unor vieți, izolate de albia comună, vieți sortite sbuciumului și sfârșitului tragic.

Totuși, nu putem încheia fără să facem unele considerente și de altă natură.

Cândva d. prof. Mina Minovici, directorul Institutului medico-legal, savant cu reputație mondială, în materie de criminologie și medicină legală, ne-a împărtășit concepția d-sale despre „tipul criminal”.

— „Nu sunt de aceeași părere

cu colegul meu Lombroso, că există criminali predestinați, înăscuți.

Teoria lui a căzut în desuetudine.

După mine criminalul este un produs al condițiilor biologice, al mediului social.

Munteanu, Tomescu, Ogaru, Niculiță, — nu pot fi categorisiți conform fișelor clasice.

Examenul anatomic al creierului lor, a evidențiat circumvoluții normale și nici o tară fatală. Craniul în special acel al lui Ogaru, nu diferă cu nimic din acel al oamenilor sănătoși și cinstiți.

Criminalitatea așa dar nu poate fi un efect al degenerescenței, cel mult un fenomen determinat de stigmati hereditari, sifilisul, alcoolul, etc, etc.

S'a văzut oameni perfect constituiți — și cari au săvârșit cele mai grozave fărădelegi.

S'a văzut alții cari puteau figura admirabil în tabelele lombroziene, și cari au dat minți ilustre, conștiințe luminoase.

Ca și prostituția, criminalitatea e un produs al mediului social”.

FOX

Ultimul vizitator al Morgei: Marinică

Sus : 1) Unul din jandarmii uciși în luptă cu Niculiță; 2) Căpița de fân ce-i servea lui Tomescu drept adăpost.

Dreapta : Capul faimosului bandit Terente

Jos, dela stânga la dreapta : 1) Cu dinții la stele ; 2) Capul lui Niculiță; 3) Ce-a rămas din alăția bandiți celebri.

Crima pasională a Georgette Hodot

În 1928 jurații francezi din districtul Senei au pronunțat o sentință rămasă celebră prin care numitul Friedman de origine română a fost achitat de crima pe care o comisese împotriva soției sale. Prin această sentință judecata populară a declarat că nu poate condamna omorurile al căror mobil este o dramă sentimentală.

Friedman care-și împușcase soția pentru a pune capăt unor chinuri sufletești a căror pomenire ar fi de prisos astăzi, a fost începătorul seriei de asasinate făcute din milă sau din dragoste. Și cum jurații au achitat întâiul omor de felul acesta, nimeni n'a mai fost uimit până acum în urmă de șirul de sentințe uimitor de blânde care s'au dat în marile procese criminale. Dar clemența juraților trebuia să aibă un sfârșit. Cineva trebuia să spună: Jos arma. Aruncați otrava. Oprțiți valul înspăimântător de asasinate sentimentale! Strigătul acesta l-a scos zilele trecute același Curte cu jurați a Senei care judecase și achitase pe Friedman.

Rareori s'a văzut un proces în care să se desfășoare mult dramatism decât în procesul ucigașei Georgette Hodot.

În ziua de 6 Iunie 1930 această Georgette Hodot și-a împușcat amantul, bijutierul Isaac Eicheisky pentru că avea impresia că acesta nu-i era credincios. Crima s'a produs fără mari pregătiri. Amantul a primit de dimineață un telefon:

— Bagă de seamă. Crimele din dragoste se iartă. Jurații din Sena achită. Adu-ți aminte de Friedman. Și bagă de seamă că astăzi te împușc.

Probabil că tânărul bijutier a zâmbit. „Capricii de femeie”... a gândit el. Poate că a luat și măsuri de pază. Dar nu s'a păzit îndeajuns, de vreme ce Georgette a putut să îndrepte înspre

După o viață plină de aventuri amoroase, în care timp Georgette Hodot a provocat scandaluri, a stricat căsnicii și a fost eroina unor procese de divorț din cele mai interesante, șansa a făcut-o să întâlnească pe Isaac Eicheisky. Om încă tânăr cu o avere de ajuns de mare, frumos și cuceritor, acesta a putut să-și facă repede din Georgette o amanță umilă și credincioasă. Timp de 5 luni o garçonieră minunată din pașnica stradă Villiers a fost locul întâlnirilor dintre cei doi îndrăgostiți. S'au petrecut acolo desigur scene de pasiuni pentru că regina frumuseții își iubea de astădată în mod serios prietenul.

Dar într-o zi tânărul bijutier a fost silit să plece pe neașteptate în America pentru o afacere importantă. Ajuns la New-York el a fost înălțuit de vârtejul bursei. A isbutit să tranșeze repede chestiunile pentru cari venise, însă un concurent i-a dat tocmai în ziua când trebuia să plece o lovitură neprevăzută la bursa diamantelor. Pentru a nu se ruina Eicheisky a fost

Georgette Hodot regină a carnavalului și asină. Marele avocat Moro-Giafferi acuzând-o în fața juraților.

silit să-și amâne întoarcerea în Franța și de data aceasta a avut de purtat o luptă grea și îndelungată cu rivalii săi din bursă.

Zilele au trecut, una câte una, fără ca Isaac să aibă măcar timp să se gândească la frumoasa lui amanță, care-l aștepta mereu în garsoniera din strada Villiers.

Când a isbutit, în cele din urmă, să-și consolideze creditul, el s'a hotărât să vine spre Paris. Pe vapor, a întâlnit un prieten al tatălui său, care călătorea împreună cu fiica într'un voiaj de agrement. Tinerii s'au îndrăgostit repede. Celelalte idile s'au șters din gândul lui Eicheisky. A rămas doar viitorul alături de Gloria, noul lui vis...

Total fusese pregătit în vederea căsătoriei. Isaac și Gloria nu-și imaginau fericire mai deplină decât a lor. Li pândia însă o umbră, neînduplecată, pe care tânărul bijutier o uitase... în garsoniera unde nu mai venea cel așteptat, Georgette Hodot frământa planuri de răzbunare.

Când s'a hotărât, a telefonat lui Isaac să vină să o vadă. Acesta și-a amintit de ea ca de o rană neplăcută care se redeschide brusc. Nici n'a încercat să o mângâie. A refuzat să o vadă, apoi a trântit receptorul.

A doua zi a fost achitat Friedman...

A treia zi a fost asasinat Isaac...

În fața juraților Senei, Georgette Hodot a apărut cernită, îmbătrânită, plângând. Își compusese toată înfățișarea de melodramă pe care o cerea împrejurarea. Cu aceeași artă a manechinului de odinioară, când îmbrăca rochiile de bal și le înviora splendoarea cu cel mai limpede zâmbet, Georgette a luat înfățișarea tragică menită să producă mila juraților.

Ea conta pe toată seria de antecedente juridice. Aproape că se formase o jurisprudență a justiției populare, din achitarea crimelor unde eroul sau eroina descărcase un glonte în inima iubită dar înșelătoare a altora. Trebuia să convingă numai, pe judecătorii ei că a ucis din dragoste; că a suferit mult din cauza lui Isaac Eicheisky și că este o victimă, nu o învingătoare prin moarte.

Avea nevoie să indușeze și a făcut, până și din înclinarea dureroasă a capului, o armă...

Lucrurile nu s'au petrecut însă așa de simplu. Familia celui împușcat a agajat pe celebrul jurisconsult Moro-Giafferi să susțină acuzarea.

Deși avocatul apărării era și el un talent excepțional, pledoaria lui Moro-Giafferi a stârnit o senzație extraordinară.

— „Achitați, a strigat el juraților. Achitați pe Georgette Hodot. V'o cer din toată inima, după ce v'am arătat probele zdrobitoare ale vinovăției ei. Achitați-o, pentru că aveți și voi, cetățeni judecători, fiicele voastre, fiii voștri. Sunt tineri și frumoși. Li așteaptă viața plină de zâmbetul bucuriei de a trăi. Vor încerca desigur să iubească și ei. Iar dacă la capătul fericirii lor au să cadă cu inima sfâșiată de glonte de unii smintit sau al unei descereate, voi, jurați ai Senei, să veniți în fața tribunalului, fiindcă voi ați omorât, fiindcă voi ați deschis calea crimelor pasionale, voi v'ați omorât copiii sau logodnicele copiilor voștri, voi asasinii care o achitați pe Georgette Hodot...”

Și jurații Senei au condamnat-o pe Georgette Hodot la douăzeci de ani de muncă silnică...

el țeva unui Browning micuț și să-i sboare creierii cu un sânge rece îngrozitor. Crima a fost descoperită imediat. Eroina a fost arestată. Ziarele de boulevard au anunțat cu literele cele mai mari acest nou asasinat din dragoste subliniind că eroina este populara Georgette Hodot. Numele și gestul fetei au stârnit senzație deopotrivă. Se împlinea abia un an de când Georgette Hodot fusese aleasă regină carnavalului în al 13-lea arondisment din Paris, și apoi regina carnavalului pentru Parisul întreg. Până atunci ea nu cunoscuse gloria decât din micile aventuri de dragoste pe care le procură unei fete tinere o frumusețe strălucitoare. Cu un an în urmă se angajase ca manechin la o mare casă de modă din centru, vizitată de elita americană și engleză în trecere prin capitala Franței. Ca manechin îmbrăcase nenumărate toalete a căror frumusețe și scumpete o fascinau.

Ca regină a frumuseții căpătând o consacrare a grațiilor ei și o faimă de invidiat Georgette Hodot a putut să-și creeze repede „o carieră” și să ajungă să poarte ea însăși toaletele pe care altădată le încerca și arăta clientelor.

Cum a mărturisit Vermande că și-a asasinat soția

Nicolas Vermandé

Se împlinise trei săptămâni de când Nicolas Vermandé și-a omorât soția în chipul cel mai îngrozitor pe care și-l poate închipui cineva. După un scandal inversunat care a durat până spre ora 5 dimineața spre disperarea vecinilor care auzeau țipetele femeii și injurăturile grosolane ale bărbatului, Vermandé și-a sugrumat femeia apoi într-un acces de cruzime înfiorătoare a dus-o în baie a tăiat-o în bucăți cu grija cea mai mare ca nu cumva să rămână vreo picătură de sânge care să-l trădeze, a lăcut foc zdravăn în soba bucătărie și a vârit în foc în loc de lemne bucăți din trupul femeii moarte. Cenușa omenească a avut grije s'o păstreze până în timpul prânzului când a

aruncat-o în Sena. Vecinii, când au băgat de seamă că timp de o zi, două, trei, nu se mai aude nici-un scandal în casa soților Vermandé au început să bănuiască lucruri tot mai grave. Astfel unul s'a hotărât pentru a salva liniștea mahalalei dela o îngrijorare atât de serioasă, să-i lînă calea lui Vermandé și să-i întrebe ce se întâmplase la ei de nu se mai aude nici-un zgomot și nu mai apare ca de obicei soția lui la feastră sau în poartă. Vermandé a răspuns printr'un gest degajat și calm:

— Nu știu, dă-o dracului.

Vecinul a rămas și mai uimit.

— Cum? Dar unde este?

— Nu știu d-le, a fugit.

— Aa! A fugit? Păi așa spune. Bănuiam noi după scandalul din noaptea aia...

— Bine că bănuiți. Bună ziua!

Și Vermandé plecă repede refuzând orice fel de explicație. Felul acesta de a se purta a trezit însă bănuiala vecinilor cari și-au pus în cap să limpezească misterul dispariției d-nei Marie Vermandé. Cineva, probabil o vecină, fostă prietenă a dispărutei, a întocmit repede un denunț către prefectura de poliție din Paris. Sesizată, poliția a delegat un comisar să cerceteze cazul descris în linii sumbre în scrisoarea de denunț.

Comisarul circumscripției respective s'a prezentat la locuința lui Vermandé și a găsit ușile încuiate. În casă nimeni. Comisarul plictisit s'a hotărât să vină a doua zi. A doua zi, ușile erau tot încuiate. Și tot încuiate au fost a treia, a patra și a cincea zi, până când comisarul s'a decis să raporteze șefilor săi că n'a dispărut numai d-na Vermandé, ci amândoi soții și că nimeni nu le poate da de urmă.

Cum lucrurile au început să devină interesante, poliția s'a hotărât să facă cercetări mai atente.

După 24 de ore de cercetări minuțioase, Nicolas Vermandé a fost găsit într-o comună din apropierea Parisului, în locuința unei femei văduve. S'a stabilit că această femeie era amanta lui de vreo trei ani. Că fosta lui soție, Marie, știa de legătura lui amoroasă și că din cauza aceasta se produceau scandalurile în familia Vermandé. Nicolas, întreat de poliție unde-i este soția, a ridicat din umeri cu dispreț, rece și a răspuns:

— Nici aici nu mă lăsați în pace? Dacă aveți nevoie de ea, căutați-o. Eu am terminat.

— Dar când a plecat? Unde? Ce ți-a spus? repetă comisarul, zadarnic. Vermandé se încăpățânase și tăcea, adică injura pe infundate.

Poliția s'ar fi lăsat poate de o anchetă inutilă. În fond, nu părea că este decât cearta unor soți, apoi fuga unei femei, ca să scape de scandaluri sau ca să se liniștească, lângă alt bărbat. Ca ultimă încercare, s'a repetat cercetarea domiciliară la Vermandé acasă. Cineva din poliție a vrut să știe cu ce obiecte a fugit soția.

S'a constatat că nu luase nicio lingerie, nicio rochie, nici haina, niciun geamantan. Și cum lucrul s'a părut straniu, poliția a recurs la o ultimă încercare. A publicat în marile cotidiene un anunț și o fotografie a dispărutei, cu rugămintea să se aducă informații asupra ei, sau să se prezinte ea în persoană la comisarul de curte.

Ea nu s'a prezentat... În schimb, un ceasornicar dela periferia Parisului a adus un medalion cumpărat de el dela un necunoscut, vreo câteva zile mai înainte și în care era fotografia Mariei Vermandé.

Confruntat cu Nicolas, bijutierul a declarat că acesta este necunoscutul, iar Vermandé a trebuit să recunoască, adăugând că... n'are importanță... că a vândut tot ce-i rămăsese dela soția lui... că o să înnebunească dacă nu-l lasă în pace cu alătea cercetări.

— Bagă de seamă, Vermandé, i-a spus un detectiv. Cu soția ta s'au întâmplat lucruri stranii. Dece se ascunde? Să-i fie oare frică de tine? De noi? A făcut EA vreo crimă?

Nicolas Vermandé nici n'a clipit.

— Și dacă a făcut? Dece mă întrebați pe mine?

Detectivul nu l-a mai întrebat, dar a cerut să i se de afacerea aceasta pentru cercetare. De îndată ce a obținut delegația să studieze „dosarul Vermandé”, detectivul — unul care nu-i încă celebru, anume Alby Vanax, de origină spaniol — a invitat la poliție pe actuala femeie a lui Nicolas, unde fusese găsit

acesta și i-a spus:

— Amantul dumitale și-a omorât soția. Este a doua crimă pe care o face. Omoară numai femeii. Ferește-te. Rămâne o singură scăpare. Smulge-i mărturisirea acestei crime. Il vom interna ca nebun și dumeata, dacă îl mai iubești, poți merge să-l îngrijești acolo...

Femeia a simțit cum o cuprinde o groază nemărginită. A alergat acasă, a căzut în genunchi în fața lui Vermandé, l-a implorat să-i spună și ei adevărul, dar acesta a ridicat-o calm, i-a șters lacrimile și i-a spus:

— Lasă, Anne, astea sunt prostii de-ale ălora dela poliție. Tu vezi-ți de treabă...

Convinsă de liniștea și de tandrețea lui, Anna s'a întors la poliție și a spus detectivului Vanax că oricine ar fi putut omori pe femeia dispărută, afară de amantul ei.

După ce a scotocit zadarnic prin casă, prin grădină, după ce a umblat prin vecini și pela rude să culegă informații, detectivul a cerut procurorului un mandat de arestare contra lui Nicolas Vermandé „în interesul cercetărilor, pentru a descoperi pe asasinul Mariei Vermandé”.

Procurorul a semnat imediat mandatul și Nicolas a fost ridicat de acasă. I s'au pus cătușe, a fost adus la poliție. Nu s'a împotrivit, ci a înjurat, rar, fără să dea impresia unui om furios. S'a început interogatoriul, luat de atâtea ori.

— Cum te numești?

— Nicolas Vermandé.

— Câți ani ai?

— 37.

— Unde locuiești?

— Strada Florilor 14.

— Unde-ți este soția.

— Nu știu.

— Nu ți-a spus unde pleacă?

— Nu.

— Dar știi că n'a murit...

— Cum n'a murit?

— A, vasăzică știi că a murit.

— Eu? tresări Vermandé. În ochi i-a scăpărat, o clipă numai, groaza. Pentru polițiști scăpările acestea sunt de ajuns.

A fost reținut în arestul comun. La ora 12 noaptea, pe când Vermandé dormea de două ore, gardienii l-au sculat brusc și l-au mutat, repede, într-o celulă alăturată, să rămână singur. Celula era umedă, cu temperatură neprecisă, cu atmosfera greoaie...

Vermandé, cu capul buimăcit de somn, nu înțelegea ce vor oamenii și știa de-l schimbă. Sințea însă că-l pătrunde tot mai mult groaza de a

(Continuarea în pag. 10-a)

D-na Vermandé

Osma Bedur e un profet sau un șarlatan?

O ciudată afacere de înșelăciune preocupă actualmente autoritățile și marele public parizian. E vorba de procesul senzațional al cazului Osma Bedur. Va fi un proces care va stârni multă vâlvă, printre asistență se vor vedea și personalități marcante din lumea științifică. Este Osma Bedur un profet sau un șarlatan? A doua ipoteză pare probabilă, totuși Bedur are o comunitate întreagă de credincioși care cred în facultățile sale extraordinare de magician.

De ani de zile Osma Bedur se ocupă cu ceea ce numește el magia practică. Pe baza unor viziuni din cristal sau de cler-voyanță el dădea clienților săi sfaturi practice, de obicei de natură comercială. Dar în numeroasa lui clientelă erau și multe cucoane care vroiau să se folosească de înțelepciunea lui Osma Bedur în afacerile lor sentimentale. Intr-o zi un domn foarte bogat din Lyon Mr. Comolin care se retrăsese de un șir de ani din tranzațiunile comerciale avu ideea să înceapă iarăși să facă afaceri. Era vorba de o afacere în stil mare și în acest scop se gândi să consulte pe Osma Bedur, pe care nu-l cunoștea decât din renume. D. Comolin se urcă deci în expresul de Paris după ce avizase pe cale telegrafică pe magician de sosirea lui.

Profetul se așază într'un fotoliu, își puse un compresor de argint pe frunte — probabil pentru a-și concentra mai bine gândurile apoi i se puse o limbă de cristal pe masă în fața lui, o oglindă despre care profetul susținea că e de origină hindusă și că fusese dăruită de un fakir autentic bunicului său. Osma Bedur fixă un timp luciul cristalului apoi căzu în transă și murmură următoarele cuvinte:

„Văd o localitate mică; e târgul Asnier. O casă aproape de o biserică, acolo te așteaptă un om. E d. Fichter. Cu ajutorul lui vei câștiga două milioane franci. D-ta să nu-i dai decât 50.000 franci.

Surprinderea d-lui Comolin des-

pre aceste indicații atât de exacte era mare; mai mare însă îi era bucuria că va face o afacere atât de bună. Încă în aceeași zi luă trenul spre Asnier, după ce avusese grije în prealabil tot în urma sfatului magicianului să comande un buchet de flori pentru d-na Fichter.

Când Comolin sosi în casa acestuia Fichter nu era cătuși de puțin surprins de vizita lui. D. Comolin îi înmână cei 50.000 de franci fără nici o chitanță. Urma să se facă cu acești bani o afacere strălucită în Turcia. De atunci au trecut câteva săptămâni iar d. Comolin așteaptă și acum cele două milioane făgăduite de profet, și cei 50.000 franci acotați în acest scop.

În cele din urmă Comolin se hotărî să dea în judecată pe magician și pe complicii acestuia. Dar acesta prin meseria lui de profet prevăzuse și acest caz. Nu era de fel încurcat și declară că viziunile lui sunt perfect adevărate, că el nu e un șarlatan pe când d. Fichter era de părere că orice speculație e legată de riscuri. Dacă cineva ar putea obține fără nici un risc două milioane pentru 50.000 franci n'ar mai fi speculațiuni.

La proces Osma Bedur va trebui să dovedească în fața unor specialiști cum că are cu adevărat darul profeției. E un proces care va pașiona opinia publică prin aceea că e vorba de o chestie de principiu în numeroasele profetizări.

Tributul anual al comercianților americani plătit bandiților

Comisia însărcinată să studieze criminalitatea la New-York a întocmit un raport din care reese că totalul sumelor vărsate anual de către comercianții americani diferitelor organizații de gangsteri spre a fi la adăpostul atacurilor lor se evaluează între 1.785.900.000 și 2.978.400.000 lei.

O senzațională koepenichiadă la Bratislava

Autoritățile cehoslovace de cale ferată sunt preocupate actualmente de o afacere senzațională care amintește intrucâtva de isprăvile faimosului „căpitan Koepenich”.

Acum 12 ani la începutul anului 1919 se înființă la direcția căilor ferate din Bratislava reorganizată pe atunci un inginer Anton Buresch candidat pentru un post vacant. Arată o diplomă a școlii politehnice superioare din Viena și diferite certificate din care reeșea că fusese angajat la administrația căilor ferate austro-ungare precum și la câteva societăți de cale ferate austriace particulare. Inginerul Buresch a fost angajat ca funcționar tehnic și dovedindu-se foarte capabil, avansă în scurtă vreme. La începutul acestui an a fost numit membru în consiliul de direcțiune tehnic și șef al marilor ateliere de cale ferată din Allsohl (Cehoslovacia) căpătând un salariu foarte mare.

De curând devenise vacant postul unui consilier superior al căilor ferate iar inginerul Buresch candidă și pentru acest post. Cercetând certificatele comisiunea avu de astă dată oarecare bănueli. Inginerul fu citat în fața ei și povesti cu deamănuntul despre cariera lui în Austria afirmând că e o rudă apropiată a guvernatorului Austriei de Jos, d-rul Buresch.

Făcându-se cercetări la rectoratul școlii politehnice dela Viena, se află că în ultimii 25 de ani nici un inginer Anton Buresch nu fusese înscris la aceașă facultate și că e cu totul necunoscut la Viena.

Poliția vieneză a dat aceleași informațiuni. Pe baza lor s'a făcut o anchetă severă, dovedindu-se că toate documentele produse de Bu-

resch au fost falsificațiuni executate cu multă îndemânare.

Consilierul tehnic a fost și el anchetat și a făcut mărturisiri complete. N'a frecventat niciodată vreo școală superioară tehnică și nici n'a lucrat la vreo instituție de cale ferată. E un simplu monteur de automobile care a lucrat în timpul războiului la Viena într'un magazin de automobile. Bineînțeles că nici rubedenia cu guvernatorul Austriei de jos nu e întemeiată.

După mărturisirea lui, Buresch a fost destituit și arestat.

Administrația căilor ferate cehoslovace cere lui Buresch restituirea tuturor salariilor pe care le-a primit din 1919.

E de remarcat că acest om care a știut să blufeze specialiștii de cale ferată cu atâta măiestrie, s'a arătat foarte dibaciu în toate funcțiunile ce i se încredinșaseră.

Un tribunal plutitor

În afară de marile tribunale din somptuoasele palate de justiție din America, există peste Ocean și un așa zis tribunal plutitor, creat anume de guvernul american pentru eschimoși, vânători de balene și alți locuitori ai coastei din Alaska, strămoșii Behring și tot nordul Americii. Curtea se află într'o cabină mare iar președintele e căpitanul.

El e în acelaș timp comisar al sănătății pentru eschimoși, judecător de pace și procuror. Arestările sunt făcute într'o cabină mică sub paza unor mateloși armași unde așteaptă desbaterile și sentința. Există cinci vapoare cu misiunea de a tribunal plutitor și anume Theis Bear, Manning, Rush și Perry.

Crime odioase nu prea se întâmplă printre oamenii din acele regiuni nordice, însă furturi și alte mici delictse se săvârșesc adesea așa încât instituția tribunalului plutitor este binevenită. De altfel de la existența lor situația s'a ameliorat mult.

Cum a mărturisit Vermandé că și-a ucis soția

(Urmare din pagina 9-a)

nu i-se descoperi crima, după exclamația nenorocită din fața comisarii. Încercă să se culce, dar de pe pat se ridică ceva. Celula se lumină brusc și Vermandé văzu chipul alb al soției moarte cum îl privea fix. Scoase un strigăt și se repezi parcă să sugrume umbra. Cu revolverul întins, detectivul Vanax îl țintu pe loc.

— Vermandé, recunoști că ți-omorât soția?

— Vermandé, răspunde că ți-omorât soția și spune unde ai îngropat-o...

Asasinul privea, acum, liniștit fotografia soției sale, trântită lângă patul din celulă. Privea feța Browningului și tăcea.

A doua zi însă, în fața procurorului a mărturisit crima, gest gest, clipă cu clipă. N'a uitat nici un amănunt.

La sfârșitul declarației a început să plângă și a cerut fotografia soției sale. I s'a dat aceea în mărime naturală, cu care se ascunsese de detectivul Vanax în celulă...

Și astfel, crima cea mai bine pregătită, misterul cel mai greu a fost descoperit printr'o exclamație.

Asasinul nu putea să creadă că femeia pe care o suprimase cu atâta cruzime drăcească mai trăia încă... Și în graba răspunsurilor a mărturisit...

PENTRU DINȚI FRUMOȘI ȘI ALBI

Un preparat pentru îngrijirea dinților, curat, plăcut, preventiv care pătrunde pretutindeni, înlătură piatra supărătoare de pe dinți, împospătează și curăță gura, lasă dinții albi și strălucitori

ERASMIC SĂ PUN

pentru ÎNGRIJIREA DINȚILOR

ERASMIC SAVON DENTIFRICE

THE ERASMIC COMPANY LIMITED LONDON, ENGLAND

MINUNATA DECOOPERIRE A ȘTIINȚEI

DESTINATĂ FEMEILOR CE VOR SĂ FIE FRUMOASE

APA DE OBRAZ "LAURA"

Unica pentru închis porii și curățirea pistriilor împreună cu crema LAURA face un ten ideal.

LA TOATE DROGHERIILE ȘI FARMACIILE DIN CAPITALA

EN GROS **PĂRFUMERIA "EXCELSIOR" CAL. MOSILOR 78**

PENTRU INFRUMUȘETAREA FEȚEI, MAINILOR ȘI DECOLTEULUI

CREMA ȘI SAPUNUL FLORA

RAMAN NEINTRECUTE

INDISCUTABIL **HERDAN** E CEA MAI BUNA PAINEA

UN CONCURS ORIGINAL!

Nimic nu-i mai frumos, decât un vis frumos. Și visele frumoase sunt tocmai acelea în care fantezia noastră împlinește idealurile. Jinduiam viața celor bogați, a artiștilor, viața oamenilor mari. În vis ni se întâmplă să ne întâlnim cu aceștia, să fim egali cu ei, să trăim la fel cu dânsii.

„Magazinul“ vrea să dea posibilitate cititorilor de-ași trăi visele. Nu poate să realizeze toate dorințele omenirii, vrea să satisfacă pe cele, care traduse în fapt, să nu aibă o repercusiune asupra întregii vieți a individului.

Cititorii vor completa cuponul din „Magazin“ și totodată își vor manifesta o dorință, printr'o scrisoare, care nu trebuie să conțină mai mult de maximum 30 rânduri.

În această scrisoare, ei vor arăta cum dorește să trăiască timp de 24 ore. Ziua poate începe dimineața sau seara. Petreceri, vizite, transport, hainele de purtat, totul privește revista organizatoare a concursului.

Cine va avea posibilitatea de a trăi o zi întreagă după pofta inimii?

Doi inși: Un cititor și o cititoare, își vor satisface într'o zi orice dorințe; vizite, teatru, petreceri, prezentări, dăncing, plimbări, tot ce se poate face în 24 de ore, fără a schimba viața în restul zilelor.

Răspunsurile, chiar și din cele nepremiate vor fi publicate.

Amănunte și cuponul de participare în excelenta publicație „Magazinul“.

Senzaționalele fotografii publicate în No. 1 al revistei „Reportaj“, „Drama iernii“, precum și acele ce au ilustrat reportajul „Printre contrabandistii din Port“, au fost luate de corespondentul nostru constant, cunoscutul fotograf d. Păsculescu.

Colaboratorul nostru a dat dovadă că posedă o mare abilitate profesională dublată de un rar spirit de observație.

În curând vom avea prilejul să certificăm meritele d-lui Păsculescu cu noi manifestări interesante.

Din minunile medicinei moderne

— Tămăduiri miraculoase cu aparatul electric Zei eiz —

Astăzi, poate mai mult ca ori când se realizează adevărate minuni în arta vindecării boalelor.

Cine n'a auzit de minunile realizate prin simplă *sugestie*. Se va spune poate că nu e mare lucru fiindcă boalele vindecate ar fi niște boli... *inchipuite*.

Ba de loc! Când ai mâinile acoperite de *negi*, care se văd și se simt și vezi că dispar prin simpla *sugestie* nu-ți mai este permis a vorbi de boli *inchipuite*. Adevărul este că o încordare a *gândului*, a sufletului, se transmite ca un curent electric sau de altă de natură spre un organ și-l vindecă chiar când este bolnav de o *leziune organică*. Nu e de mirare. *Gândul* ca *negii* de pe mână să se vindece, se transmite prin nervii marelui simpatic la arterele din mână, care se strâng, nu mai hrănesc *negii* și astfel se ofilesc și cad jos.

Tot astfel un *gînd* de tămăduire se poate transmite la ficat, la stomac, la plămâni, etc.

Dar s'a vorbit mult în presa străină și dela noi de minunile de tămăduire realizate de vestitul ZEL-LEIZ (un simplu electrician) și de fiul său medic, la *Galspach* (în Austria) cu un simplu aparat electric inventat de el, grație căruia acea localitate s'a transformat într'un adevărat *LOURDES* fă-

cător de minuni, unde mii de oameni suferind de paralizii, nevralgii diverse, neuroze stomacale, boli de femei, artrite, hipertensiuni, insomnii rebele și debilitații (infantile), precum și ca profilactic la cancer și alte boli maligne, își găsesc tămăduirea dorită.

Aflăm că doi medici cu studiile din Viena și după un stagiu la Zeileiz, stabiliți de curând în Capitală în str. Aurel Vlaicu, au adus și ei aparatul cu care tratează bolnavii.

Dar aci nu mai poate fi vorba de *sugestie*, ci de o reală *acțiune electrică* („înalță frecvență“) asupra organelor bolnave.

DOCTORUL YGREC

Un roman captivant: „Vesnicul învins“

Apreciatul nostru colaborator, d. Ion Pas, a dat la iveală o nouă lucrare literară, romanul *Vesnicul învins*, ale cărui pagini de pătrunzătoare analiză fixează drama unui tânăr sortit să fie în marile bătălii ale dragostei, un învins.

Romanul, scris într'o formă atrăgătoare, cu accente de lirism și sarcasm, constituie o lectură interesantă și captivantă. Deaceia îl recomandăm cititorilor noștri.

O consultație cu D-na Dr. N. G. Payot

asupra frumuseții tenului

D-na Doctor N. G. Payot dela Universitatea din Lausanne, e una din cele mai experte specialiste din Paris în tratamente de înfrumusețare. Vasta sa experiență a îndemnat-o să recomande întrebuințarea săpunului Palmolive, ca cel mai bun mijloc pentru a menține un ten frumos.

Dealtfel, eminenta specialistă a scris pentru clientele sale o broșură, intitulată „Cultura fizică a feței“, care pe lângă sfaturile prețioase asupra gimnasticii faciale, cuprinde și modul de întrebuințare al faimoaselor sale produse de înfrumusețare, loțiunea No. 1, crema No. 1 și loțiunea No. 2.

„Uleiurile vegetale au cel mai binefăcător efect asupra pielii. Uleiurile de palmieri și de măsline, astfel cum intră în compoziția săpunului Palmolive, sunt cele mai eficiente“.

Dr. N. G. Payot

12, Rue Richemont
Paris

Culoarea verde a săpunului Palmolive, e datorită uleiurilor de palmieri și de măsline, care-l compun în întregime. Acest săpun nu conține nici o grăsime animală și nu se vinde niciodată despachetat. Observați bine ambalaajul verde cu banderolă neagră purtând cuvântul Palmolive în litere de aur.

Reprezentant general pentru România:

MAX GRUNDHAND
Str. Eroului No. 1 — București — Telefon 335/45

La apăsarea unui buton
aveți

LUMINA ELECTRICA și APA CURGĂTOARE
PRIN

Automatele DELCO-LIGHT
instalate la jară de către
HIDROELECTRICA S. A., Câmpineanu 48 București I.

Citiți „Adeverul Literar și Artistic“

SUPLIMENT GRATUIT LA „REALITATEA ILUSTRATA”.

reportaj

REVISTA FAPTELOR SENZAȚIONALE

Copii, femei și bărbați, familia lipovanului care a împușcat pe Cocos și tovarășul lui, pozează fotografului, ca și cum la picioarele lor n'ar fi zăcut două cadavre....